

[Lausten.]

i Dag, bidrage dertil; men at Arbejdet skulde kunne fremmes synderligt ved Nedsættelse af en Kommission, tror vi ikke paa.

Efter Ministerens udførlige Redegørelse skal jeg ikke komme ind paa Enkeltheder i Lovforslaget, men blot nævne en enkelt af de Opgaver, Kommissionen skulde arbejde med, for paa en Maade at illustrere, hvad jeg før sagde, at Tilpasningen til de nuværende Forhold i nogle Tilfælde kan gaa noget langsomt. Der staar i § 1, at Kommissionen skal undersøge og bedømme Forsvarligheden af Opretholdelsen af Driften af saadanne Banestrækninger, hvis Trafik er stærkest tilbagegaaende. Det er klart, at det, man her tænker paa, særlig er Fødebaner, Stikbaner, eller hvad man nu vil kalde dem. Jeg kender en lille Stikbane fra Vojens til Haderslev, og jeg tror, det er 10 Aar siden, at Administrationen udviklede en Plan om, at der her skulde indsættes Motorvogne; der er heller ingen Tvivl om, at Motorvogne paa en saadan Strækning vilde gøre god Fyldest, thi der kunde saa køres hurtigere, maa-ske ogsaa oftere, og i hvert Fald vilde Driften blive billigere; jeg er sikker paa, at der derved kunde spares ikke saa ganske faa Tusinde Kroner paa denne Strækning, og noget tilsvarende gør sig sikkert gældende andre Steder. Jeg forstaaer ikke, at der skal saa urimelig lang Tid til for at faa gennemført den Slags Reform, og jeg ønsker ved denne Lejlighed at sige til den højtærede Trafikminister og til Statsbaneadministrationen: Lad der komme lidt mere Fart i Reformbestræbelserne, særlig ved de Strækninger, der nu har forholdsvis alt for dyr Drift, nemlig de korte Strækninger; det er jo dem, der bidrager til at gøre Aarets samlede Resultat daarligere, end det behøvede at være.

Det er imidlertid vor Mening, at saavel denne som tilsvarende Reforme ved Statsbanerne sker bedre og hurtigere gennem Administrationen end gennem Kommissioner og Udvalg, og vi kan derfor ikke støtte Forslaget om Nedsættelse af en Kommission.

Formanden: I den højtærede Ministers første Tale forekom der en Vending, der i mine Øren lød, som om Ministeren tillagde et Medlem af det andet høje Ting, nemlig Hr. Madsen-Mygdal, den Udtalelse, at han skulde have karakteriseret det foreliggende Lovforslag som et politisk Paradedorslag. Da det baade forekom mig usandsynligt, at det ærede Medlem af det andet

høje Ting skulde have udtalt sig saaledes, og utænkeligt, at Ministeren skulde have brugt den Vending, har jeg ladet mig det stenografiske Referat forelægge, og det fremgaar heraf, at den højtærede Minister har sagt, at Venstres Forslag, det vil sige det, der her er til Behandling, omtaltes i Folketinget sammen med Venstres øvrige Kriseforslag og karakteriseredes af Hr. Madsen-Mygdal som et politisk Paradedorslag. Jeg har endvidere ladet mig forelægge Hr. Madsen-Mygdals Tale i Folketinget, og da den ikke indeholder nogen saadan Karakteristik, maa den højtærede Minister have gjort sig skyldig i en Misforstaaelse, eller ogsaa har han brugt et Ordvalg, som han ikke har tilsigtet.

Ordføreren for Forslagsstillerne

(Stensballe): Jeg skal blot gøre nogle faa Bemærkninger til det ærede 10de Medlem for 1ste Kreds (Ch. Petersen), som bl. a. udtalte, at tidligere Kommissioner ikke havde bevirket, at det var blevet bedre, men snarere ringere for Statsbanerne, og at der var kommet flere Embedsmænd. Ja, hvis det har været Resultatet, maa ogsaa jeg beklage det. Men jeg tror ikke, der er Fare for, at det skulde blive Resultatet af denne Kommission, thi Forholdet er jo det, hvad ogsaa den højtærede Minister var inde paa, at man netop bør gaa den anden Vej og søge at faa indført en Simplificering, og noget saadant vil der sikkert ogsaa være Mulighed for efter de Erfaringer, der nu foreligger. Hele Forretningsgangen indenfor Statsbanernes Administration er nemlig uhyre omstændelig og vanskeliggør det for Administrationen at fremme Forslag, som den ønsker gennemført indenfor kortere Tid. Den Erfaring har jeg, og derfor mener jeg, at det vil være nødvendigt før eller senere at gaa til en Ændring af Statsbanernes Organisation, hvorved den bliver mindre bekostelig og tillige mindre omstændelig. Det er faktisk saaledes, at det tager omtrent 3 Maaneder, inden et Spørgsmaal, der rejses, kan blive besvaret. Vi har her paa Rigsdagen Eksempler paa, at der mange, mange Gange er gaaet saa lang Tid, inden der foreligger Besvarelse udefra, hvis Spørgsmaalet ikke er ganske oplagt, men skal ud til Distrikterne og behandles der.

Dernæst udtalte det ærede Medlem — og den højtærede Minister for Resten ogsaa —, at den udvidede Toggang berettigede det stærkt stigende Personaleantal. Ja, man kan jo godt blive ved at gentage det, men derfor bliver det ikke rigtigere;